



John George Jullian

KOCKAR U GRADU





Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Kopričnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 634

JOHN GEORGE JULLIAN: KOČKAR U GRADU

Recenzija: **Biserka Pupavac**

Copyright: **I. Hetrich**

LASO 634 izlazi 3. 12. 1985.

I

Glasni krik novorođenčeta prolomio se u listopadsko predvečerje. Gradić Grand Walley u Teksasu dobio je novog stanovnika.

Liječnik, lijep muškarac, tamne puti i crne kose, nasmiješio se tapšući mališana po guzovima.

— Bit će to zdrav i zgodan dječčić! — rekao je.

Majka Greta Jamson, kći mjesnog krojača Erika Graffstona, ležala je iscrpljena u postelji. Ništa nije uspjela reći. Ali bila je ponosna jer je svom suprugu Kirku podarila sina, kojeg je toliko želio.

— Zvat će se Ian! — ipak je tiho zaustila. — Po očevoj želji!

— Ian Jamson, dakle! — reče doktor Ashdon, predajući mališana gospođi Lousi koja ga stane kupati u toploj vodi. — Ian Jamson! — ponovi, dok mu je puni crni brk zaigrao od zadovoljstva. — Na ponos oca Kirka i u slavu djeda Erika Graffstona. Da je kojim čudom ovdje stari Joe, znao bi nam točno reći koliko sada ima Grand Walley stanovnika!

* * *

— S današnjim podmlatkom

Jamfonovih, Grand Walley ima čno ftriftapedefetidva ftanovnika! — šištao je krezubi sedamdesetogodišnji Joe u mjesnom salunu »Black Cat«.

U kutku je Joe otpijao svoju uobičajenu večernju čašu piva i tumačio dvojici kauboja:

— Prema popifu od prije pet godina, država Tekfaf je imala 604.215 ftanovnika. Pribrojite večeraf još jednoga. Ili, ako hoćete, Fjedinjene države imaju 39,818.449 žitelja. Dodajte dakle večeraf kad fe rodi mladi Jamfon ili mlada Jamfonica, jer fe meni ne da zbrajati.

— A ako se dijete rodi mrtvo? — upita ćelavi kauboj.

— Ne flikaj vraga! — naljuti se Joe, pa žedno otpije gutljaj svog piva. — Kako bi fe to moglo dogoditi našem doktoru Ashdonu? Mišlim da je to najbolji doktor u cijelom Tekfafu!

Bila je subota i prostorija je bila prepuna. Za klavirom je preludirao dežmekasti, šutljivi pijanist Davis. Bio je prava noćna ptica. Kasno je lijegao, dizao se oko podneva, nešto zagrizao, posjedio kratko na trijemu pred salunom i opet se vraćao u krevet. Danju se tu njegov trbuščić najbolje osjećao. A uvečer bi

Davis bio onaj pravi. Iako bi tada jedva koju riječ izrekao.

Mučaljivi je Davis svirao, ispunjavajući vrijeme do nastupa sestara Carlos, Audrey i Paule, zbog kojih su zapravo, ruku na srce, momci i dohrlili.

Za jednim stolom kartaši su mirno igrali, kao da im je njihova strast pravo zanimanje. Pomična vrata saluna neprestano su se njihala, propuštajući pridošlice.

Vlasnik Mark Sommers reče Marion, koja je jedva dospjevala oprati sve čaše:

— Nazdravlje, Marion! Večeras će opet biti ludnica! — reče to i sruči nekoliko zelenih novčanica u ladicu prepunu novca.

Marion je šutke radila.

Napolju je započela tučnjava, koju su mjesni psi popratili lavežom, ali se začas sve smirilo. Unutra se žamor glasova pojačao. Dim je bio gust da gušči nije mogao biti.

— Fve je to zbog željeznice koja je stigla i u naše krajeve! — Joe se nasmije, vječno žvačući duhan.

— Aha! — pospano će mršavi kauboj. Čelavi se digne i ode za šank po novu turu piva.

* * *

— Eto, i to sam doživio da nam stigne željeznica! — šerif u svom uredu pomakne noge na stolu i nastavi motati cigaretu.

— Zasada je tek u Wimberleyju! — ispravi ga njegov pomoćnik.

— Da, Henry, ali kad bude gotova u Wimberleyju, tu nam je na dohvat ruke! Što je to? Svega petnaestak kilometara!

— šerif vrati duhan u džep košulje pa zapali cigaretu.

— Još malo i nas dvojica nećemo stići da čuvamo zakon!

— Zašto? Zar ti je posla previše? — šerif je volio baratati upitnicima i logikom.

— Ne, ali eto moramo obojica dežurati.

— To je iznimno! Jučer je bio dan isplate i naravno da momci koji cijeli dan rade a imaju dovoljno novaca, na kraju tjedna traže zabavu ne samo u Wimberleyju nego i kod nas!

Prijeko u salunu se začuje graja. Sestre Carols započele su svoj nastup. Obojica pogledaju kroz prozor, ali daleko u unutrašnjost saluna nisu mogli vidjeti.

Nekako u taj čas dojaši muškarac srednjih godina, sav obučan u crno. Bio je vitak i crno mu je dobro pristajalo. Skoči s konja i priveže ga za gredu. Iz džepa izvuče cigaretu, pa je upali. Odsjaj šibice na kratko osvjetli duboku brazgotinu na desnoj strani njegova lica. Šerif se sav pretvorio u oči i uši. Netremice je gledao u neznanca, gotovo pritajivši dah. Kad ovaj uđe u »Black Cat«, pomoćnik se usudi pitati:

— Poznajete li ga?

— Ne! — šerif Ronald Smithson se odmakne od prozora i sjedne, uvlačeći požudno dim cigarete. — Ali treba uvijek biti na oprezu. Jedan mi je plavokosi mladić — imao je čudno prezime: Newsky — rekao prije dva mjeseca, ne bez zlobe: »Sreća vaša, šerife, što niste oženjeni! Toliko ste nepovjerljivi, da biste, strogo se držeći zakona,

svoju suprugu nekoliko puta dnevno pretresali!*

— Ja opet vjerujem da boljeg čuvara zakona nisam sreo u svom životu!

— U svom mladom životu, Henry! Nema ni koji mjesec kako si izišao iz vojske. Mlad si još!

— Mlad ili ne, ozbiljno mislim to što kažem!

— To je valjda i taj Newsky mislio, samo što to nije rekao. Pustio me da sam to pogađam!

* * *

— Željeznička pruga se spušta od Fort Wortha prema Austinu, a onda ide u dva kraka: jedan će ići prema San Antoniju, a drugi na suprotnu stranu, prema New Orleansu! — mladi je radnik objašnjavao Marku Sommersu za šankom. Vlasnik saluna obriše ruke u krpu, pa upita:

— A da li će ta pruga koja ide prema San Antoniju proći i kroz naš gradić?

Mladi radnik s kratko podšišanom kosom i neobično velikim ušima, raširi ruke:

— To ne znam!

— Trebalo bi pitati Joea!

— Tko je taj?

— Onaj krepki starac što sjedi tamo u kutu s dva kaubojas. On sve zna!

— Baš sve?

— Sve što ga pitate!

— A odakle to zna?

— Čita novine!

— Ta mumija čita novine? Kako dolazi do njih u ovom zaštićenom mjestu?

— To je duga priča. Bogati rančer Littlefield, vjerojatno ste već čuli za njega, pa makar

svratili u naše mjesto samo jednom, taj je Littlefield pretplaćen na novine i magazine, pa ih daje, kad ih se načita, starom Joeu! Ako ne vjerujete, pitajte Joea!

— Baš da vidim! — radnik klempavih ušiju se zaputi u kut.

— Hej stari! — reče s namjerom da sjedne.

Joe se okrene oko sebe, pa zapišti krezubo u falsetu:

— Čekaj i ne fjedaj! Radnik se zaustavi u pokretu. — I koga to zoveš ftarim?

— Oprostite! — mladić se ispriča, pomalo crven u licu. — Vlasnik mi je rekao da sve znate o izgradnji željeznice!

— I ne samo o tome! Mene zovu Joe, a tebe?

— Arthur!

— Drago mi je, Arthure! A fada fjedi i upoznaj se s moja dva prijatelja!

Mladić učini tako.

— Tako vidiš! A fada da vidimo koliko ti znaš! Jefe li ikada čuo za Pony Ekfpref?

— Nešto sam načuo, ali to je bilo prije desetak godina, a ja imam svega dvadeset.

— E, vidiš, mladiću moj! A ja fam jahao za Pony Ekfpref fvih ofamnaeft mjefeci prije nego što je propao, kad je dovršen tranfkontinentalni telegraf koji ga je učinio fuvišnim!

— Aha, sad vidiš s kim imaš posla! — pohvali se ćelavi kauboj svojim društvom.

— Bio fam jedini od ftarijih koji fu prenosili poštu. Inače fu tražili famo mladiće, fnažne i hrabre! Mladim je jahačima bilo zabranjeno pfovati i piti, što meni nije bilo teško.

— Joe, ja vam se divim! — mladić s velikim ušima mu preko stola pruži ruku!

— I treba tako da bude! Jefe li znao, na primjer, da fu pifma koja fmo prenofili morala biti napifana na tankom papiru, a zaštićivali fmo ih od nevreme na voštanim platnom. Brzjave fmo prenofili u pofebnim torbama...

* * *

— Bit će to mirna noć, vjerujem! — reče Henry u šerifovom uredu.

— Ti si dobar mladić — naroguši se šerif, i ni časa nisam požalio što si moj pomoćnik, ali od nečega se trebaš što prije odučiti!

— Od čega to? — upita Henry posramljen.

— Od jedne riječi koju stalno ponavljaš — **vjerujem. Vjerujem** da će ovo biti tako, **vjerujem** da će ono opet biti onako! — Ronald opet stane motati novu cigaretu. Ozbiljno se naljutio. — A vidiš, — **ja** vjerujem da nismo uzalud na straži! Bit će nečeg noćas. Nešto mi tu — pokaže na prsa — tu, unutra tako govori.

Naglo skoči i približi se prozoru.

Onaj u crno obučeni jahač izašao je polagano iz saluna, približio se svom konju, pa posegnuo u bisage. Šerif samo što nije iskolačio oči da bolje vidi. Što to uzima čovjek s brazgotinom?

Prije se sjetio nego što je vidio smotak u neznaničevoj ruci:

— Karte! Došao je po svoje vlastite, valjda i označene karte! Henry, u našem je gradu profesionalni kockar.

Gospoda Louisa je zatvorila vrata za sobom i krenula u noć. I napolju je bilo toplo, pa je rukama rastvorila svoj dekolte.

Rado je nosila duboke izreze na haljini ili bluzi. Ne zato što bi bila zavodnica, — tã, udovica je već preko deset godina, a osim toga je prešla četrdesetčetvrtu, — ne nego jednostavno, činilo joj se da joj tijelo tako bolje diše.

Sretna i ona što je porod uspio, krenula je kući. Put ju je vodio kraj saluna. Tamo je neki čovjek u crnom stajao kraj svog konja i pripaljivao dugačku cigaretu. Odsjaj šibice naglo je osvijetlio njegovu brazgotinu. Louisa se trgla i požurila korak.

— Gospodo! — netko je zovne iza leđa.

Okrene se. Neznanac je stajao u mraku.

— Meni ste nešto rekli?

— Htio sam vas pitati, da li znate za neku sobu gdje bih mogao prenoćiti!

Neznanac joj pristupi bliže.

— Ja...svoju iznajmljujem doktoru Ashdonu. Zapravo jednu za spavanje, a drugu za njegovu ordinaciju! — ni sama nije znala zašto je to ispričala.

— Doktoru Ashdonu? — ponovi čovjek u crnom.

Moglo se osjetiti po načinu kako je to rekao, da liječnika ne poznaje. Čak da nikada nije ni čuo za njega.

— Da, upravo je obavio porod! — nastavila je nekontrolirano brbljati. — Ja sam mu pomogla kao i uvijek, kad ne može sve obaviti sâm.

— Ah, tako! — čovjek s brazgotinom odstupi korak unatrag. Spremao se vratiti u salon.

— Ali, gospodine, čekajte! — opet se čudila što se to s njom događa, da toliko želi pričati. Bilo o čemu! — Iznad ovog saluna, Mark Sommers ima nekoliko sobica. To je hotel.

— Znam! — promrmlja neznanac. — No ja ću ostati ovdje nekoliko dana, pa bih htio imati svoj mir. Ne volim hotele!... — i dalje se natraške zaputi prema stepenicama, a onda se naglo okrene: — Laku noć, gospodo! Bili ste ljubazni!

Uspne se i uđe u salun.

Vratašca su se još njihala, a gospođa Louisa je ostala i dalje na svom mjestu.

Iz dvorane se čulo pjevanje, cika i ples. Audrey i Paula Carols znale su kako treba zaraditi svoj kruh.

— Brazgotina! — reče za sebe gospođa Louisa. — Bože, kao da poznajem tog čovjeka...

* * *

— Znam fve o izgradnji željeznice! — u kutu saluna Joe je odgovarao na znatiželju mladića s velikim ušima. — Fouthern Pafific ima namjeru za fljedećih 25 godina pet puta povećati izgradnju pruga, a fada ima u radu oko dvije tifuće kilometara.

Mladi je radnik slušao poluotvorenih usta.

Joeu je to laskalo, pa je nastavio:

— Do kraja ftoljeća Fjedinjene države imat će oko trifta tifuća kilometara željezničke pruge, a to je više nego što predviđa cijela Evropa. To je u ftvari četrdeset pofto fvih željezničkih pruga u fvijetu...

— Pričaj, mu o željezničkim

spavaćim kolima! — nutkao je ćelavi kauboj, da bi još više zadivio mladića.

— Ah, što ću ga gnjaviti f tim?

— Ni govora, ne gnjavite me!

— gotovo uzvikne mladić, uplašivši se da bi ova sveznalica mogao prestati pričati tako zanimljive stvari.

— Pa što fe tu ima pričati? — Joe ispljune žgvalu duhana, kojeg je nemilosrdno mljeo krezubim ustima. — To već mnogi znaju, da je George Pullman još prije šeft godina pustio u promet fpavaća kola. A znate li što to znači?

— Ne! Što?

— Dodeš lijepo kao gofpodin čovjek u vagon, fkineš se, obučeš fpavaćicu i flatko fpavaš, dok te »željezni konj« nosi preko prerije. Ujutro se opet obučeš i eto te, ftigao si, a odmoren fi kao bebica!

— Nevjerojatno!

— A fada Pullman gradi i kola za jelo. Mi flim, možeš tamo doručkovati, ručati pa i večerati...

Uz burno odobravanje, podcikivanje i uzvike sestre Carols su završile svoju točku. Joe za to vrijeme otpio još jedan gutljaj piva i otpljunuo nešto sline zbog žvakanja kiselkasto-gorkog duhana.

Ćelavi se još htio razbacivati Joeovim znanjem, pa ga, podstrekujući upita:

— Joe, koliko si ono rekao da Teksas ima stanovnika?

Zafada još 604.215, dok ne ftigne do naf vijeft o Jamfono-vom potomku, ali fe predviđa da će država Tekfaf do 1890-te godine imati točno 2,235.527 žitelja...

Za kartaškim je stolom došlo do gužve. Jedan brzi direkt je sve to dosta tiho riješio. Oborenog su dvojica ponijeli rukama napolje, a za kartaškim se stolom iznenada javio neznanac s brazgotinom:

— Mogu li sjesti na slobodno mjesto?

* * *

— Samo udite! — šerif skoči sa stolice, kad su se vrata otvorila. — Izvolite, gospodo Louisa! Što vas tako kasno vodi k meni?

— Kasno? Pa nije još zanoćilo!

— Imate pravo! — šerif nije volio kad se morao isp

Henry koji je smršavio u vojsci, nelagodno se osjećao u svom nešto prevelikom kaubojском odijelu. Bio je ponosan na metalnu zvijezdu koja se sijala na lijevoj strani grudiju. Smeđi su mu brčići tek provirili.

Larry je opet dobio.

Odnekle se iznenada pojavi James, mjesni brijač, koji je do Ashdonova dolaska porađao žene. Niže od saluna, u glavnoj ulici, imao je svoju brijačnicu. Mušterije bi znale reći da je spretniji sa škarama, nego s britvom. Znanci su ga zvali »Debeli James«, a on bi prihvatao taj naziv, dobroćudno tarući svoju č

Henry pogleda Ronalda, ništa ne shvaćajući. Šerif nije volio kad se njega ispituje. On je bio zato tu. Služio je zakonu na najpošteniji način i njegovo je da istjerava pravdu i pronalazi krivce.

— Tko to: on? — upita oprezno.

— Pa, dn! Onaj kartaš u crnom!

Kroz prozor opet provali klavir i pjevanje sestara Carols. Žagor u salunu se odmah stiša.

— Ne razumijem vas, gospodo Louisa!

— Bila sam jasna — mislim da bi to mogao biti on!

jom optužbom, molim lijepo? Da mu stavimo lisičine i jednostavno kažemo: »Svi mi ovdje mislimo kako ste prije deset godina ubili Lousina supruga!«

— Pa ne tako, ali valjda postoji neki način!

— Postoji, postoji! Uvijek postoji! Ali me barem nemojte učiti!

Petrolejka na zidu je zatišala. Henry popravi fitilj. Svjetlo je odmah postalo jače. — U redu, gospodo Louisa! — reče nešto pomirljivije. — Pustite me da djelujem, pa ćemo vidjeti da li ima u svemu tome nečeg od vaše priče! — okrene se svom pomoćniku: — Podi u salun i pripazi malo na onog crnog jahača

ko se taj — gotovo bi se moglo reći — čelični Newsky zaljubio u Suzan Morgan kao balavi dječčić. Razvila se jaka obostrana ljubav, koja će vjerojatno završiti vjenčanjem jednog dana.

Newsky! Kako se baš sada sjetio njega?

Ashdon počne presjecati ulicu. Tad začuje topot, pa se brzo skloni pred galopirajućem jahačem.

— Zdravo, doktore! — netko mu poviče.

Okrene se naglo i pogleda za jahačem koji se već gubio u mr

namignuvši ostaloj trojici. — Kraj maminih skuta!

Mladićevo lice oblije rumenilo. Tako zbunjen htjede se napraviti važnim, pa pogriješi:

— Zar ne vidite značku na mojim prsima?

— Vidim pa što?

— Možda sam na dužnosti?

Druga greška za redom.

Larry prestade dijeliti karte i prvi put ga izravno pogleda:

če u preriji. Do susreta s Newskyjem prije tri mjeseca izmolio bi jednom dnevno barem koricu kruha od dobrih ljudi, koji su ga smatrali tupim i glupim, jer nije polazio školu. Zbog toga je bio nepismen. Ostao je nerazvijen duševno, a donekle i tjelesno. Nitko mu ne bi vjerovao da je navršio šesnaestu. Činilo se kao da ima tri, četiri godine manje. Služio se najradije onomatopejom, više rukama nego riječima.

Njegove krupne oči zurile su u dvorište. Drhtao je od sreće.

Newsky ga je dao ošišati, okupati, kupio mu je odijelo i čizme, pa i šešir, a onda je zamolio Morganove da se brinu o

— Tko je to bio?
— Ja! — javi se mlohavi debeljko i ispljune čik na pod.
— Što si učinio?
— Ništa!
— Čini se da vam je ovdje svima Davis svojom svirkom pokvario uši! Pitam što si učinio, Karl!

Karl obriše lice rukom:

— Zaustavio sam ruku ovog čovjeka! — reče i pokaže na Larryja.

— Zašto?

— Učinilo mi se... — prekinuo je svoju započetom misao.

— No, učinilo ti

Gospodine i gospođo Morgan, i ti Suzane, vi svi znate zašto sam se vratio!?

Suzane osjeti kako joj srce udvostručuje ritam.

Mike pomakne naočale i pokuša olakšati situaciju:

— Znamo! Još prije dva mjeseca smo rekli: »Lijep par!«

Karen mu stisnu ruku:

— To ti reći, a ne i ja!

Ali i ti tako misliš!

dok je jahač u crnom sjedio na stolici pokraj stola.

— Larry Clemens.

— Stavite svoj pištolj na stol! Larry to učini.

— Sutra ću vam ga vratiti!

— Zašto?

— Pucali ste iz njega!

— Ali nikog nisam ubio, čak ni povrijedio!

— Mogli ste!

— Ni slučajno

— Reći ću vam nešto — čuvar sam zakona u ovom gradiću, koji mi je prirastao za srce. I sve ću učiniti, — slušate li me dobro? — baš sve, da ovdje i dalje vlada red i mir!

Larry Clemens se naglo digne:

— Znaate što! Meni je dosta vaših moralnih propovijedi! Stranac sam ovdje, ništa nisam učinio, i imam pravo, jer živim u slobodnoj zemlji, da radim što hoću!

— Ipak sjednite još malo. Nismo gotovi! Imam još jedno pitanje. — Da li ste ikada prije bili ovdje?

— Ne!

žena. Ima divno tijelo i zna ga nositi.

Livrirani sluga se nečujno pojavi i na pladnju donese čašu mlijeka. Stavi je na stol, pa se opet tiho povuče. I u ovoj kući su znali da liječnik ne pije alkohol, a da obožava svoj vječiti napitak: mlijeko.

Otpije gutljaj. Prijalo mu je nakon jahanja od petnaestak minuta koliko mu je trebalo od Grand Walleyja do Littlefieldova ranča.

Sluga raskrili dvokrilna vrata da bi ušao domaćin.

— Kako ste, doktore? — debljuškasti Charles Littlefield se gegavo dokotrlja do naslonja

Uostalom i onako nisu bili vjenčani. Ona je živjela u ovoj kući u kojoj nikada nije bila gospodarica. Samo ljubavnica. Bila je to javna tajna.

— Jeste li možda za još jedno mlijeko? — upita ona.

— Ne, hvala! Ovo mi je baš prijalo!

— Sjednite časkom! — pozove ga Littlefield. — Minuta ovamo ili onamo. Htio bih da znate da sam, zahvaljujući vama, oran za posao. Ne znam da li poznajete mog momka Gordona?

— Vidio sam ga poneki put u »Black Catu«. To je

sočna i dobra, čak i usprkos povremenim sušama. Ali tu je trgovina stokom veoma slaba, dok na Sjeveru mogu prodati junce za pedeset dolara po glavi! Zato šaljem Gordona na put s tisuću komada stoke. Naravno, pratit će ga još dvadesetak momaka, jer je put dugačak i naporan.

Jerry je šutio. Znao je po onome što je ranije čuo da je to naporan put. Velika gonjenja stoke iz Teksasa trajala su po četiri mjeseca, ali je isto tako znao da je taj posao bio vrhunac u kaubojskom životu.

— Naravno, slanje stoke na tako dalek put uvijek je riskantno! — nastavio je i dalje Littlefield, stalno se smiješeci. — Prerijske oluje, nevr j

— Ako vas to ne bi povrijedi-
lo, mi ćemo se odvojiti!

— Kako? I zašto?

— Zaradio sam dosta — sve
će biti jasnije sutra kad u banci
odvagnem i prodam zlato, koje
je danas pohranjeno kod vas. —
Newsy počne motati cigaretu.

— A onda bismo pronašli neki
dio zemlje, kupili ga i sagradili
svoj dom. Naravno, Jacka ćemo
uzeti sa sobom!

— Pošteno, sine! I ničemu se
ne protivim. Drago mi je što će-
te ipak ost

— Već smo se upoznali! — reče Larry neprijateljski. — Prijedite odmah na stvar!

Henry je imao tremu. Trebalo je da dogovor između šerifa i njega sprovede u plan.

— U redu! Prelazim na stvar! — reče krenuvši do stolice. — Prije dva mjeseca ovim je krajem haračio čovjek pod crvenom maskom.

— Kakve to veze ima?

— Pričekajte i budite strpljivi. Najprije je jedan odbjegli vojnik pljačkao da bi mogao preživjeti, sakrivajući se, a onda ga je nadglednik s Littlefieldova imanja

zatim zbog jela i treći put zbog konja! Što mislite koliko ja imam očeva?

— Što vi tu meljete? Što se od svega toga tiče mene?

— Ono najvažnije, da ste prepoznati!

— Prepoznati, prepoznati! Stalno pričate o jednom te istom! A dokaz? Gdje vam je dokaz?

— Kakav dokaz?

— Nešto konkretno!

— Ne treba nam! Točno se sjećam da sam vas vidio, kao što vas sada gled

— Zovem vas na svadbu, Joe, ali bez pištolja!

— Znao sam — Fuzane Morgan, je li?

— Točno! Uvijek ste dobro obaviješteni!

— Jeste li već vidjeli doktora Ashdona?

— Ne još!

— Izliječio mi je flomljenu ruku!

— Sjećam se!

— U frpnju sam popravljao ftakla na ovom

— Ja se ženim ovog tjedna!
— Čestitam! Može se održati dvostruka svadba!

— Ne, hvala lijepo! Radije ne bih!

Netko pokuca. Onaj činovnik sa šaltera donese Robertov spis na potpis. Ona ga brzo potpiše.

— Postao si bogat! — reče, kad je činovnik izišao. — Veoma, veoma bogat!

— Zar ti nećeš biti bogatija od mene? Za samo dva dana! Pogotovo jer je tvoj dragi Charles Littlefield teški srčani bolesnik!

— Zato sam

— Trebam tvoju šutnju, razumiješ li me! Trebam, jer inače...

— Sada bi mogao doći treći dio predstave — prijetnja! Ali ti to neću dopustiti. Nego ću ti reći nešto drugo: mrzim onog tvog ljigavog debeljka, ne samo zato što je ljigav i što je debeljko! Ako ima petlje, neka ti ispriča kakav nas dvojica imamo obračun. Ali ja šutim o tome, kao što si se uvjerila, i šutjet ću tako dugo dok taj tvoj Littlefield ostavi sve dobre ljude na miru! Razumiješ li? — A onda joj se unese u lice, vrativši se do nje.

— Tako ću i o tebi šutjeti. Ničim me ne možeš potkupiti, zap

Ljudi su polako stali izlaziti na ulicu, zbunjeno se ogledavajući.

— Šerife, šerife! — vikao je konjanik približavajući se.

Henry dotjera konja pred šerifov ured i poviče: — Prerija gori!

IX

— Prerija gori, ali postoji opasnost da požar zahvati naše šume na sjeveru!

Littlefield je okupio ljude s ranča i izdavao zapovijedi:

kidamo u šumi granje. Lupajući granjem, pokušat ćemo ugasiti vatru. I kopamo rovove da zaustavimo vatru.

I već je odjurio dalje.

Vatra je pucketala, a dim bi povremeno prilegao uz tlo i peckao oči.

Gordon opet dojaše, pa se nagne šerifu, vičući:

— Šteta! Izgorit će nam sočna paša!

— Ako ne bude i veće štete! — zavrti glav

Kad je Louisa Grillidge prišla Henryju, on je bez objašnjenja uhvati za ruku i povuče u ured. Zatvorio je vrata.
— Tu ste sigurniji!

X

Popodne je vatra još plamtjela nesmanjenom žestinom. Polako je napredovala prema obronku.

Vatrogasci iz Wimberleyja su bili nemoćni. Kad bi ispraznili rezervoar, trudeći se oko crpke, trebalo je četveropreg s kolima potjerati do riječice tri kilometra prema jugu da bi se spremište op

Ona je i dalje šutjela. U daljini je zagrmjelo. Jednom, dva puta!

Ashdon joj stavi ruku na rame:

— On će spavati do jutra. A tada ću doći da ga opet pregledam!

Htjede krenuti, ali ga ona uhvati za ruku.

Ove je godine navršio četrdesetu, pa se postidio nad sobom, što njen dodir izaziva u njemu drhtaj.

— Nije mi stalo do novca! — reče ona

eldu i rekao mu da ga osuđuje na smrt.

Sjene svih stvari u hotelskoj sobi su poskočile od munje koja je blistavo zasvijetlila.

Osuđuje ga na smrt za djelo koje je priznao, pritisnut dokazima, ali Newsky odgađa presudu, ako se gad popravi.

»Ako čujem da ste u bilo čemu pogriješili«, rekao mu je tada, »i ako čujem da je bilo kome u Grand Walleyju i okolici pala i vlas s glave, izvršenje će nastupiti!«

Grom je tresnuo svom snagom, kao

vijetli užurbano radilište. Grom koji je slijedio kao da je donio šerifa Ronalda Smithsona. Pojavio se na zadihanom konju posve iznenada.

— Kako je, Gordone? Upita.

— Bolje nego što smo mislili. Zahvaljujući tome što nas ima toliko, rov napreduje iznad očekivanja. Mislim da će zaustaviti vatru.

— Iako nam kiša ne pomogne?

Kao da su njegove riječi bile znak, šerif osjeti krupne kapi na licu. Pogleda prema gore i toga časa započne jaki jes

na usta. A onda nožem i vilicom pokaže na prozor: — Što kažete kakva me sreća prati. Gotovo od ponoći kiša pada curkom. Najbolji vatrogasac stavio se u moju službu! Onaj nebeski!

U tišini koja je nastala, kroz otvoreni prozor čulo se kako kiša monotono lije.

Ashdon se uzdrža od odgovora.

Nešto poslije liječnik je završio pregledom.

— Onda? — upita Littlefield poravnavajući jastuke pod leđima.

suca Claybournu iz Wimberleyja, pa neka taj svečani obred obave u ovoj sobi!

Ona ga pogleda zahvalno pa mu pomiluje ruku.

* * *

Henry dojaše do ograde. Skočivši s konja, na brzinu ga zaveže za ogradu i uđe.

S njegove se kabanice cijedila voda dok se pozdravljao sa šerifom:

— Bio sam na zgarištu! — reče. — Vjerujem...

— Pošto ste onda došli, ako vam se ne dopada ovdje?

Larry ga pogleda:

— Mladiću, ja znam svoj posao, a ti gledaj svoja posla!

Iznenada se dignu i uputi prema konju. U skoku se našao na njegovim leđima. Potapše ga, podbode mamuzama i potjera kroz kišu u galop.

Henry pogleda prema otvorenom prozoru šerifova ureda. Nije ga vidio, ali je lako mogao zamisliti, što on sada misli.

gdje napipa svoj mali pištolj.

Larry odmjeri Helen od glave do pete dok je šuštavo izlazila. Onjuši njen parfem koji je ostao iza nje, kimne s odobravanjem i pride postelji.

— Zdravo, Charlie! — reče.

— Sjedni, Larry!

Ovaj ga posluša.

— Dugo te već tražim, stari prijatelju!

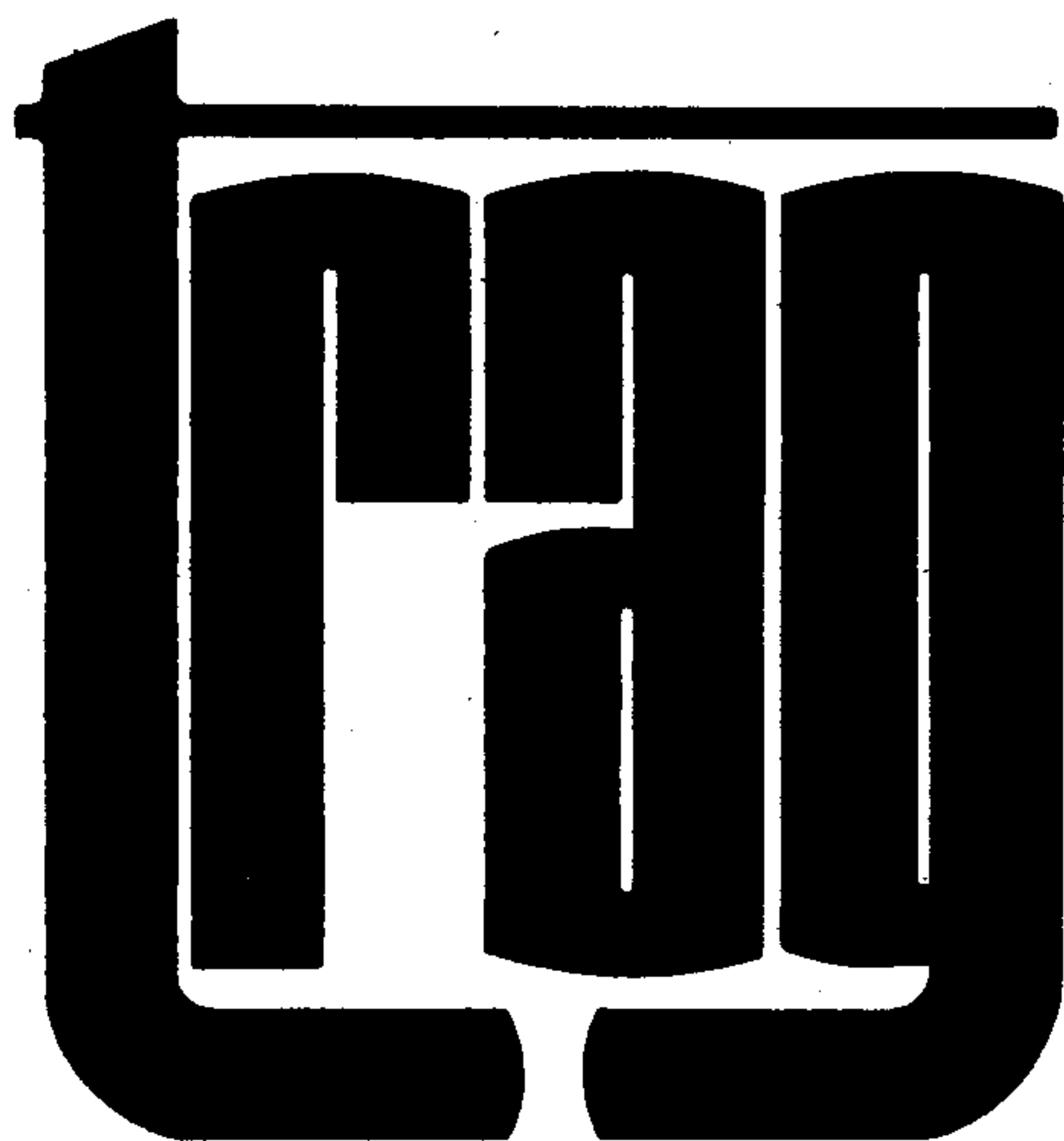
— Koliko se sjećam ništa ti ne dugujem!

— A to, što sam te u Novom Meksiku spasio kad sam tvrdio da si onog ćelavka i onog devetnaestgodišnjaka ubio u samobrani?

— Bio si pravi drug!

— I sad smo drugovi, zar ne? Samo onda nismo imali ništa, a ti danas imaš dosta, možda čak i previše. Pogotovo ako te srce više ne služi kao prije.

— Ucjenjuješ me?



TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

— Daha! Molim milosti! Bez daha ne mogu živjeti!

— A bez mene?

— Ni bez tebe! Jedva čekam sutrašnji dan!

— Bit će još mnogo lijepih dana u našem životu! Zamisli samo, sada označavamo svoje zemljište, zatim ćemo sagraditi kuću, pa ćemo odgajati Jacka i našu dječicu koja će postupno dolaziti ... pa ...

— Dosta si lijepih stvari na-

brojio. Bit će dosta za početak! Oh, Bobe, volim te!

— I ja tebe, to znaš!

Opet se zagrle, gledajući u udaljeno stado koje je vijugalo kroz dolinu poput dugačke zmi-je.

— Sretan vam put! — reče Newsky pozdravljajući rukom daljinu.

— Sretan put! — doda Suzane, danas još Morgan, a od sutra i službeno Suzane Newsky.

K R A J

NOVO!

Već od 10. prosinca izdanje »ŽIVOT« zamijenit će novo izdanje »EVA«.

Svakih četrnaest dana roman koji je osvojio svijet. Prvi put na našem tržištu ljubavni svjetski bestselleri!

Odmah nakon izlaska »EVE« možete nam poslati točan datum, sat i mjesto svog rođenja, a naš stručnjak za astrologiju izračunat će vaš osobni horoskop. U svakom broju objavit ćemo po dva horoskopa. Uz druge zanimljive rubrike očekuju vas i vrijedne nagrade: zlatna i srebrne ogrlice.

»E

— Zašto da ga ne pričekamo u salunu? Ionako će čim stigne u grad saznati da ga tražimo.

Ted je trenutak razmišljao, a onda pristao.

— Zamisao ti nije ni tako loša, Barney. Dok ga čekamo mogli bismo popiti nekoliko viskija i isprati prašinu iz grla.

No Meksikancu se to nije ni-

malo svidjelo. Sumnjičavo ih je pogledao i rekao:

— A što ako jednostavno okrene konja i pobjegne?

— Budi bez brige. Pace Darri-
gan je previše ponosan da bi ta-
ko nešto učinio.

Iako njegove sumnje nisu bile do kraja raspršene, Meksikanac više ništa nije rekao. Mrzovoljno je kimnuo glavom i izašao na ulicu.

